Det kommunistiska Avloppet

TE XT ER NA

Introduktion

Hej och får jag lov att säga, välkommen, kära åhörare.

Va! Såg du! Den hibernerande Lars Norén slickar upp Gudruns sky som en bortsprungen katta med bortblåsta läppar! I labiala dikesrenar river Maleficius upp en järn-bulla! Vafalls mina polska cykleter!

Förlåt, förlåt. Jag testar enbart min stämma, även de mest missbildade stämband måste värmas upp. Hör du mig?! Som en kassett på Franska lektionerna, kommer jag att avlära och neka dig ditt eget språk. Ja du hör. Du hör att min strupe är gjord av Mackarini, och resten av min glänsande kropp gjord efter guden Protes prototyp – vet, kära åhörare att jag är konstgjord.

Den fula röst du just nu hör, konstgjord eller ej, tillhör vem annan, än kvällens konferencier. Jag kommer att introducera det följande verket, ja det kommer jag att göra i den mest kortfattade form min schizofreni föreslår. Varför? Jo för det finns vissa saker jag helst vill att ni ska veta.

Ni vet redan att verket har namnet, Det kommunistiska avloppet. Det är en tautologi, eftersom nästan alla avlopp är kommunistiska. Verket består av ett trettiotal texter. Dessa texter är skrivna automatiskt. Åhöraren kommer att märka att texterna inte är skrivna i det man har underlag för att kalla det normala tillståndet, säg för en ffförfffattargggris. Ingen av texterna har alltså genomgått bearbetning, utöver ett korrigerande av ett eller annat oavsiktligt stavfel, som lockat

fram mina mer pedantiska sidor. Tidsangivelser markerar skrivtillfällets början och slut. Jag bannar mig själv för mitt alltid sviktande engagemang och min lösmagade Stamina, ja, åhöraren kommer att märka att tiden för skrivtillfällena är korta, texterna också hastigt utförda.

Förlåt. En viss ängslan som så passionerat tillber sanningen att den blivit fullkomligt paranoid, vill ta över mig. En sanningens hynda. En galen hund som morderligt vaktar ett rum den aldrig har utforskat – ja denna min ängslan. Den vill mig till att säga dig mycket mer. Till att sprätta upp verkets kadaver till småpytt med en insekts fina knivar, framför dina ögon. Du bryr dig egentligen inte, och för det anklagar jag dig inte. Jag däremot, jag, vill kunna se mig själv i spegeln utan att rygga tillbaka och ofrivilligt, i huvudkastet, tömma min skalle på löss och farnöte. För mig är det inte lättsamt, det här med total ärlighet, som i korta avslutande skalv berättar om långa, ja permanenta slitningar. Därför måste jag säga detta, men jag lovar, inget mer.

Visst är det ett automatiskt verk, men jag tillägger, ett smutsigt sådant, ett bastardverk och rentav ett skitverk. Texterna har en blandad och opålitlig härkomst. De hade om man så vill, alla sin särskilda, men snarlika topografi i relation till det behandlande psyket under tillfället de skrevs. Nog mystifierat och nog omskrivet, är det strängt taget inte bara under det omedvetnas påverkan verket har blivit till. Jag är lättsinnet självt. Det har trängt sig in, djupt, så djupt att jag alltid föder dubbelt. Bastardverk, som detta, detta smutsiga stycke skit.

Låt oss nu lyssna.

(24 September) Börjar igen 23:23

Vad vet massvis av poliser om sina fiender? Vet de ens vilka de är? Vad sammanför deras led? Är det ett bindande medel lika tråkigt och tråkigt utvalt ur det plastiska som en modell bland modeller utan att någon sagt något med sina skilda, vackra, mineral från mineral, stämmor, stämmor? Är det ett klister och i så fall vad? Hur många fotbollslag har dödats för mindre? När den springande polisen får hästar till fötternas styltor och de brinnande flodhästarna släcker sig i sumpmarkerna, men också där finns lågor, inte sant? När den springande polisen, å så feta av lagens tjocka böcker men ack så trinda av den hårdnackade träningen, drar sig från sina familjer och matbordets allstädes och evinnerligt brinnande ljus, vad har de bestämt sig för att åstadkomma? Hur vackert är det inte? Att släcka ett annat ljus för sitt eget att brinna med ny låga? Ja det är vackert, men det är för polisen eftersom de tillhör en kår och kåren tillhör en institution och institutionen et cetera, det är för polisen en oåtkomlig njutning trots att de förberett med glidmedel och slaktat sitt offer, vars hål brinner med en platonsk grottas alla ständiga irrbloss. Vilka färger! Vilka färger, ja det kan inte polisen veta trots att han tvingat sig fram till denna grotta, klampat över liken, för det är den enda vägen. För Polisen tillhör en kår och kåren en institution och då finns det ingen möjlighet att få sin låga tänd på nytt i en starkare skrud av vitt, blått och rått, dessa Alkemins färger som lånats liksom en imperialists fana åt förtryckta länder till den vanliga människan, uttröttad av minsta trötthet. Nej nej, Polisen kan inte förvänta sig, efter att ha nedskjutit tolv eller tolvtusen ofredare, förrädare eller rent av förbrytare, vad nu för magiskt föremål de bryter för,

han kan inte förvänta sig äran och ärans behag. Inga kvinnor kommer att ställa sig i led vid hans ingång, nej han är inte en kvinna med afrodites snäcka eller vulva, inget led har han att vänta sig vid sin vägbom. Ah vilken passande omskrivning av en poliskuk eller vid sin lägenhet för den delen. Nej nej för han är en polis i en division vilken hämtar sitt raison detre vid kåren och samhället, och därför divideras och decimeras till en grådaskig sylt all den ära han kan få av att drämma ner en anarkist från hästrygg med sin poloklubba, nej gör inga lättvindiga fördömanden, det krävs nämligen mycket av en människa för att utföra denna gärning, eller skjuta en svart i sin svartskalle, eller skjuta av alla att döma, Haha jo han smäller era fördomshänder på fingrarna med avsikt, och därför skjuter han sin väg till framgång med erektil kometsvans genom att måtta ett polishuvud, ja en av sin egen sort, en sort med sin egen kår med sitt eget samhälle, lager på lager lager på lager, och alla perforerar han med ett magasin av sin glock, eller som i Sverigedemokratiska polisers fall, sin Sig Sauer. Men nej han kommer inte att få knulla nå mer. Hans fru är död och hon är den enda. Hans fru är död och han är tillräckligt mycket av en människa och inte ett lik för att behöva en ryckning för att få upp den nedre Ortens batong. Han har redan gjort det fjorton gånger, eftersom han måste bli av med chipspåsen han har i sin kryptorkiska pung. Vad är värst är att han vet att mördaren får en hel drös med kvinnor utställda vid celldörren, redo med lubrikerade rövhål och fittor.

Slut 23:41

25 September 10:53

Berätta vad du ska göra åt det? Rasa eller knasa din fula boll med stickenickor under fotabjället. Jag kommer inte att rädda från dig det beständiga raseriet som pågår här i lägenhetsområdet. Vi har inga takläggare kvar, så du var god att hålla händerna över huvudet. Du tvekar, du invänder att nej det tänker jag inte göra, jag har mycket annat att stå i, och jag kan definitivt inte tänka mig att på heltid på helspänn behöva skydda mig från fallande spillror... Hyresgästen blir avbruten. Tenanten skjuter in med självsäkerhet: vadå spillror, är ni galen? Tror ni att det är en sorts slarvsylta vi har till firmament ovanom våra skultar? Nej du, i så fall är det hela taket som faller över oss och med det menar jag allt ovan dig, alltså hela området med tanke på att du lever på första våningen. Hyresgästen rättar honom. Ja jag menar källarvåningen. Ibland, hör du, ser det inte lika positivt ut. Men det är ju ingen fara. Då vet du ju nu lika väl som jag att det bara är att kväsa lilla rädslan med att dra händerna över huvudet. Det kommer inte hjälpa utom på det psykologiska planet såklart. Vilken patologisk planet? Månen. Jag har hört vargar tissa och tassa utanför självaste området här vet du,

man lyssnar spänt och föräldraaktigt, som hörde man sitt barn göra sitt första ogenerade närmande. De säljer sina kroppar. Alla gillar en god varg. Hyresgästen är förbryllad av det han har hört. Mer än så fruktar han att det inte kommer sluta, all det stoff han förbryllas över, och det gör honom rädd för sin skalles täthet. Hur ska han hinna med att smälta allt det han hör, först om boendets underliga villkor som han på inga vis kan tänka sig att gå med på, sedan förstår han att villkoren är ändå mer underliga, varvid han inte längre kan värja sig med rationella argument – exempelvis att man inte kan hyra ut en källare i ett otvivelaktigt lägenhetsområde och förvänta sig att sin hyresvärd direkt ska anpassa sig till både en förestående, ständigt överhängande livsfara och vad de förebyggande handlingar man kan företa sig gör för ens manuella kapacitet – händerna. Sedan som om inte allt detta räckte att brylla på virra, förvirra och förbrylla, ska han lyssna till hur denna okända uthyrare börjar tala om prostituerande vargar som det tydligen ska finnas ett stort begär efter, ja alla torskar för dem. Det kunde inte han kännas vid, han hade ingen varg ständigt i tankarna. Hyresgästen avbröt alltså. Vänta nu, vad menar du med sälja sin kropp? Oj det är en bra taskspelare med oskulden, fick han snabbt till svar av en luttrande tenant. Ja men jag menar, varför ska, forsatte hyresgästen, vargen sälja sin kropp för sex? Vad kan han vilja få av det? Harar? Grytor? Tenanten log liksom en port ler när den invigde tillslut hittar ordet Sesam. Du, sa han, de är drömmare vargarna. De är trötta på livsväven av ull. De har sett spindlarnas nät och deras samgynta likhet med klotet i väster, öster, nord och syd. Vilket av dem, frågade jag, eftersom ett klot mycket väl kan dela på dessa kardinalstreck med ett annat, om tiden och rymdens intervaller gett dem tillfället. Månen såklart.

Tenanten visade tecken på att han plötsligt inget hade mer med sin hyresgäst att göra, som om han hade berättat A och nu B och att det var tillräckligt för att blada iväg. Det var inte Hyresgästens mening. Läkaren hade först gjort en märklig undersökning varefter han lyft på Hyresgästens kjol och sagt Bu! Och sagt ”Aj aj aj, det där måste sköte” Jag tror att doktorn menar ”skötas”, och vad menar han i så fall, är den undersöktes frågande replik. Dra åt helvete säger då läkaren. Så kändes det för hyresgästen. Men tenanten, uppenbarligen den som kunde styra och ställa i deras relation, fortsatte att utveckla sin besvärade och jäktade uppsyn och började att göra sig redo för att lägga nycklarna på skänken och träda ut ur rummet för att aldrig se denna stackars enfaldiga man igen, i varje fall med hans själ i behåll. Hyresgästen såg vad som hände och förstod att han inte kunde stoppa honom. Formens timglas hade nu verkligen runnit ut. Så han tog till med en sista protest för att behålla prerogativen från sitt tidigare liv. Han stötte ur sig frågan som om det vore ”Kommer vi att ses igen” till någon man vet har trätt ner från sitt piedestal för att böka runt i sin smutsiga stia. Hyresgästen frågade, Tenanten stod balanserande på tröskeln. Förlåt men var bor du någonstans? Jag gissar att du bor i området. Frågan blev inte besvarad direkt. Tenanten tog sin tid på sig och rörde runt i sitt minspels kittel. Sedan säger han: Jag bor i samma byggnad som du faktiskt. Högsta våningen.

Slut 11:21

26 september 13:03

Vad märkligt att en romantiker inte har något att göra med en geomantiker eller en pyromantiker enligt etymologernas sumpläsning. Jag vägrar stå bakom de senaste nyheterna om vinvänsterns prasslande. Det finns inget som ens liknar en Gud, och om det skulle göra det... Vittrorna har inget på sig när stormarna driver över polcirklarna, vårens berg skjuts över på de märkliga jämviktslägenas sida. Vad ska det bli av en sådan sak, som de farliga drömmarnas trasiga kalops. Jag har perternerat en sida ur koranen, en sura och en glad som jag sedan lade ner i min märkliga unkels brevdagbok. Den ska publiceras snart. Så jäkta mig inte, falkenerare och örnögon. Jag har inte än drivit ut på stäppen eller tundran, under vilka det finns gas så mycket gas inkapslat att det kommer att driva upp mina ambitioner till MAX. Visserligen har ingen religion något med karriären att göra. Men det hindrar dem båda inte från att dra sig samman som en flygande hjärtattack med sin fågel. Jag har ingenting i min bröstkorg ibland. Visst ingenting låter mycket begärt av en simpel människa, lika simpel i sitt skrot och korn som bengaler ridande snälltåg på ryggen i massor, liksom andra hjordar av människor. Vi är

simpla säger man, men vi kan förädlas. Jag har ingenting i min bröstkorg ibland. Min hud är tomma gasmasker, min kämparglöd brinner tätt bland kyrkogårdslyktor, för att min moder någon gång ska svara på mina inviter. Tolv gånger har jag tränat min pung att landa på baksidan av ett präriehundsdäck. Det går väl inte an, säger du, dum som du är för att du inte är som jag. Det är väl klart att det går, jag har ingenting i min bröstkorg och jag är emot kryptorkism, alltså är min pung mycket tung. Det är sant, jag drömmer om tänder utdragna, det är onani. Jag drömmer om tandkött inflammerat, det är efter onanin. Jag drömmer om min tunga, sårad och skött om av vackra tandläkare utan sina fula sätt. Jag drömmer om den delad på hälften av ett djupt sår, som balanserar mitt hjärta på en kvast, en häxas kvast, en helix som snurrar omkring det grymma med det uthärdliga. Det betyder säkerligen onani på två.

Slut 13:12

Börjar igen 23:27

Vakanserna i min hjärna är rikliga. Mina händer är många över ett klaviatur men inte över en kvinna, varför inte? En kropp bör knådas av många: orgier undanbedes ändå? Det var den största orgie jag haft med en och samma kvinna, säger de tomma blåsorna ur provokatörernas kroppar. Solens stads flickor. Vilket namn! Nämnde Campanella något om flickorna, eller var han som alla andra utopister kroniskt homosexuell? Visst hade det varit något med faktisk separatism. Skinnskallarna yrkar ju för det. Tänk om man bara kunde gå fram till dem, som den gamla kärringen gjord känd av en kamera och sin svingade handväska, som andra

kärringar och barn som stått upp mot nazisterna på Fotografiska muséet och i podcasters annaler, tänk om man bara kunde gå fram med sin insektskropp och säga, Hurru! Ni behöver inte försvara kvinnorna vet ni! Ni behöver inte, säger man igen, som ett önsketänkande barn överför sina tankar i handling, ni behöver inte försvara kvinnorna. Åh för vad rädda männen är, däribland en själv med en så ljuv skräck att man gärna ville bli delaktig i dess nätspinneri. Tänk vad lyckliga de egentligen bör vara skinnskallarna, som så mycket liknar kukar att likheten måste vid någon rationell punkt upphöra! Det finns inga kvinnor! För alla kvinnor vet man ju att de skulle finnas tillstädes för att försvara. Försvara kvinnan från hennes livmoder. Batongen fungerar både i lidandets och i lindringens namn, det gäller även om ordningen för förbrytaren slash polisen är totalt ombytt. Försvara kvinnan från hennes äggstockar som så lätt kan defloreras. Allt har med spriten att göra. All kultur är sprit det säger historieböckerna när de prisar rom för sin druva, kina för sitt jästa ris eller vad man nu gör med denna vita spermatår. Ja visst är sprit allt som växer. Försvara kvinnan från pärlbanden på hennes äggstockar som man äter musslor med behag utan att tänka på Pärlorna. Åh visst är sprit allt som växer. Varför har intellekten avtrubbats? Varför är alla så gott som fullständigt dumma i huvudet nu? Jo för att mödrarna inte längre röker och dricker när de är gravida. Det är fullständigt självklart. Ett foster måste från punctum saliens veta att härdas av rusmedlens Stadiga inverkan, stadig stadig. Man ska byggas på en fullständigt epileptisk jord om man ska göra rubbningar till naturliga hjälpmedel. Åh vad vackra epileptiker är! De gör svimmande till döda lik. Man förväntar sig, eftersom alla människor är passionerade estetiker, att den svimmande någon gång, ja snälla börja

rycka rycka rycka, någon gång ska börja skaka! Vad mycket vackrare det är. Tänk då en epileptiker i en kvinnas form i extasens formvridning. Hon kommer, hon faller genom madrassen, hon dör hon svimmar. Men inte nog med det, en God man, för det godaste tillför de flesta den maximala njutningen, varför man bör byta det godas med det ondas skala, en god man väntar på att kvinnan ska börja rycka i skönhetens konvulsioner. Ja du Breton med rätt ost ompå din vackra smulrygg, ditt kex, så smakar du bra gott. Man får inte förvänta sig mindre än Proportionernas flykt in i Richter-skalan. Richter som betyder rik men också något mycket snuskigt om jag minns mina freudianska fotnötter rätt.

Slut 23:42

27 september 15:25

Vilken lycka det är att leva, har aldrig någon sagt. För satsen är ful. När man ska spela allan ballan för Kali och Allah gäller det att hålla nippertipporna och krigsmånglarna i styr. Ta inte alltför stort utrymme bland de lekande mödrarna. De kommer att hämnas varje spatial oförrätt som spaggar som spaggar. Vetenskapen har sina svar till allt, är det inte så? Om jag säger si säger de så, om jag säger nej säger de ja, trots att mina lår aldrig kommer att öppna sig, inte ens med en hydraulisk låröppnare. Om jag säger att jag är lycklig, för vilken lycka det är att leva, säger de att jag är obotligt förtvivlad och förtjänar att nackas som en smältande tuppkam. Åh för någon måste det gå, för någon måste det gå. En gulden en råtta. En krona två bulgurkorn säger de hjärninflammerade aspuddarna, vars pasta presens och framtidskanon är fullständigt fördärvade av ett meningslöst liv. Man bör grundligt läsa sida 1 innan man börjar på en dålig roman för att uppsöka snusket i den. Jag har begått det misstaget mången gång. För allt leder till ett samlag, till och med för snigeln. Till och med för snigeln, leder allt till samlag. Varsågod Henry Miller nu fick du en ny bok att

vända i din grav, din fule prick. För alla de som prisar New York bör jag få en biljett dit – på så vis skulle jag kunna starta ett pyramidspel i min hemstad, Giza. Tracka Gudarna i området runt Mesopotamien om du någonsin vill få hår på benen, du hijab-bärande muselman med råttor i plånboken, för en råtta en gulden och två bulgur en krona. Ja så fungerar vårt medvetande, det måste bäras upp som tempel av tinningar, av vår Fullständigt vilda mörkersida. Vad händer där? Vad händer där egentligen? Nu är det den dörrknackande polisen potatas bravas. De kan och kommer de aldrig att få veta, desto mindre när de delar ut hotellbiblar och kbt-kondomer. För livet är vilt på mörkersidan. Alla arma argentinare bör sträcka ut sina armar genom inhägnadernas galler. På så sätt kommer man att älska bättre med härliga strömlinjers sår på sina ryggar. Till och med kaptenen gillar ett romerskt kättingstraff, om han har lov att sträcka sig mot kuken. Så med kuken i handen och med resten av besättningens ögon, ÅÅÅÅH när ska det bära av?, ögon haspade på kuken, bestämmer man när det gått för honom att det är värt ett hederligt straff, ett sådant man i Rom gav åt moriska vilddjur. Fyrtiotusen rapp senare och Kaptenen fortsatte att fördriva besättningens tid med sitt skådespel. Bödlarna och straff-utmätarna har stupat om lott, deras arm har inget smörjmedel. Det finns goda skäl till att just kaptenen är kapten. Och sedan hör man spermvalarna dyka upp över ytan, de är på den stora oceanen, för att skrika vällustigt. VI VILL ANVÄNDAS TILL LAMPOR OCH SKEN! Men nej spermvalarna, vi kallar dem kyskt kaskelotter på vårt kyska språk, nej valarna får inget av det de önskar. De höjer sina kroppar som ytspännare. De klättrar fram på havets epidermis mot skeppet, de stryker sig mot den. De börjar yra som schizofrena och kalla besättningen vid

namn och fula fula öknamn för att de ska ta anstöt. De laddar själva harpunerna och vässar knivarna vilka är menade åt deras hjärnors uppsprättning. Men nej de får inte som de vill. De kommer inte att skjutas ihjäl och de kommer inte att få hjärnan uppsprättad och de kommer inte att se sin hjärnsubstans fylla människornas lampor så på det hela taget kommer deras hjärnor, fyllda med kunskap och visdom, aldrig att skina över människosläktet. Nej för varför ska man anstränga sig? Visserligen finns det säkert ett tusental liter i de stora kaskelotternas skallar, och i männens pungar bara ett par matskedar. Men är inte männen så många fler? Är inte männen ännu mer villiga att ösa ur sin substans?! Jodå! Ingen val ska dämma männens passioner. Så om det verkligen är så att en Lampa, drivs av spermavalernas olja, ja då ska de minsann också kunna fyllas av männens viskuösa passioner och om man så måste, även släckas av kvinnornas skära ljussläckare. Pang. Harpunerna bränner av en skur av skott på samtliga skepp ombord oceanens däck. Det är Valarnas sebukke, valarnas adjö. De har själva fenan på avtryckarna. Pang och valarna sjunker ner. Ett helt släkte har nu förgått av sinnliga passioner och all den avundsjuka jordelivet har till gödsel. Valarna sjunker ner, långsamt och mjukt som ett organ i en burk fylld med lake. I deras spår följer inte bara blod, blått, grönt och rött, ja i alla möjliga färger blod kan läcka ut i, utan också en egen flod. En flod av olja läcker ur i stora fågelsträck genom havets alla skikt för att träda upp på ytan och fullständigt täcka en del av oceanen. Det sker under natten. Valarna pumpas ut på minsta oljefläck. Snart gör de ett litet korallrev av sina skelett, men ett stort nöjescenter för paleontologer. Och efter natten och dess väldiga oljerigg, kommer morgonen. Ett ensamt skepp, en trålare, har äran att stiga upp med solen över en stor vågkam. De ser den gröna

ytan, ett hav av sargasser gjort över natt. Och de ser hur den stigande solen lyser över oljan och tänder den i ett så starkt ljus att betraktaren själv får göra sin uppfattning om isarna i samma slag smälter. De valienta valarna, som vi bara får prata om i ryktenas bolmar, fick nolens volens, nalens valens, som de ville. Och det var gott.

Slut 15:50

28 september 13:21

Jaha nu är satsen blögd. Krävs det av en man att kräkas efteråt? Eller väntar man på honom att teckna den evolutionära signalen: ät mig. Gör som tarantulorna och som bönsyrsorna: ät mig. Ja det vore nog det absolut mest värdiga, om det inte vore för att man lekt funktionär åt prokreationen. Snart är vi tio miljarder människor ombord detta sfäriska rymdskepp. Maten räcker knappt till en av oss, kvinnorna är alltid för få och alltid för många: männen är en jordens liksom förstörelsens konstant. Vårt samhälle har inget behov av att lämna avgudarna, de begär dem. Därför ska man nu ivrigt, av inre skakningar av utspelade tvångstankar, vänta på att möta Kvinnorna som blivit förstörelsens gudar. Männen har blivit förströelsens gudar, frivilligt eller inte kan de inte längre bedöma, de har tankarna på annat, dessa jokrar. Man väntar på torpen, i städerna och stiorna, men framförallt på torpen. Dörren haspar upp sig själv. Dessa pittoreska kaffesoffor verkar höja sig och knypplande kvinnor och barns bakdelar, som av en himmelsk telepatisk kraft. Fönstren öppnas, dessa vackra fönster med så mycket rutor och i rutorna så mycket prismor, spindelnät och

av rimfrost gjorda sprickor. En andedräkt mätt på en hektar eller åtminstone en aln, andas runtom deras kroppar. Torpflickorna, torppöjken, bebisen i sin utomordentliga vagga, försedd med flera våningar, mezzanin såväl som vanliga ordentliga våningar av en god snickares konst. Torpbesättningen känner det. En rottings skugga har visat sina kardeler. Skuggan går. Ens hus rivs. Inte torpen dock. De hör att vinden i säven inte längre fullföljer sina sträck, den hindras av någon. Vem vågar gå ut? Vad vackra dessa människor de räddhågsna kallar sina syskon och familj. Eller är de fula, deformerade och defekta, och man undrar varför man inte alltid kröp darrande ihop under en överhängande livsfara – för då skulle man sälja ut dessa fulingar på nolltid. Ja så borde de vara. Vilka rena rama aliens. En av dem orkar inte längre utstå de andras blickar, för han vet ja det är pojken att alla tänker samma sak, och han orkar inte längre stå ut med sin inre sargade räddhare. Dessutom lönar det sig säkert att visa framfötter när väl Hon, kommer. Han springer upp ur soffan och ut. Han springer så snabbt han kan, eftersom han vet att han rör upp sina syskons känslor. Avundsjuka, hat, att förrådas av en främling. Han springer ut ur farstun, med armen hakad fast vid dörrlisten, han svänger ut och hittar henne. Jag har blivit, liksom många andra, döden förstöraren av världar. Så säger kvinnan som vallfärdat till torpet. Han känner igen sin syster.

Slut 13:37

29 september 15:26 (inte inkluderad av tekniska skäl)

Var av den mening att solen kommer att singla ner under bardisken. Sorgkanten kommer att ssmelta och bliva tårar igen. Jag har många taloner att spendera för andras räkning. Prästerna kommer att duka under och biskoparna ligga vakna i komatos. Det kommer inte att bli en vacker syn för vårt Frihetsöga, säger Adolf Hilton och klappar ihop väskorna med en smäll. Han ska iväg, iväg till Mali för att bota sin förunderliga huvudvärk. Och gör det ont i knoppen vet man att det också gör ont i bålonet, åtminstone tillslut, varför han med eldiga växtvärker vill klappa ihop ännu fler väskor. Ska han ta med sig sina tjänstehjon? Va? Inte!? Vad ska då hända med Klaudia, den kladdigaste madam som någonsin helgjutit ungarna och plockat ungarnas idéer om sin lärarinnas sexualitet som ögonbryn? Lika mycket bör man oroa sig över Bonnot, den rasande revolutionären som sett den förnyade världen i ett massivt liggsår, stort nog att konkurrera ut Sierra Nevada. Vad händer med honom om han inte längre har sin adversär att störta ner? Revolutionen är ett kretslopp, det vet alla inblandade. Och sist men värst och minst, vad ska då hända med Postombudet, kommunikén och sedermera Konstapel över ordningen, sedermera frigjord från allt ansvar av sin närmaste revolutionär, Bonnot. Vad ska då hända med Postombudet Cheval? Det återstår att se. Hilton ska i varje fall fara iväg. Han har inget att förlora heller inget att vinna. Hans huvudvärk är inget annat än ett bultande hjärta. Hjärnigare än en barkbåt.

Slut 15:32.

30 September 12:29

Varför måste jag, han av alla människor, störa grannskapets frid? Jag har ingenting på mig, varför ska jag bära det största lasset? Ingen tackar mig, så jag betackar mig. Ingen söver mig så jag sparkar bakåt, gör simtag med benen, tarmvred med svennen. Kulingarna och Kosackerna sitter i träd, hänger och svänger, deras skinkor är dallrande mazariner. Jag måste be att få kasta all proviant överbord, Kapten, innan det kommer att kosta oss dyrt. Vad, hur skulle en last igår prissatt till flera miljoner kunna kosta OSS dyrt? Jo ser du Kapten vi åker med Aktier. Jasså du det tror du din gamla blekta läckfis, skatta dig lycklig beskattande mas att ingen större rovdjurs attackomb drackar penibla saltomortaler på din gamla ruttna utomhusmatta. Annars skulle visst din trädgårds säng få vita understödjande kallong fittifjonger. Dum kallong, kom inte tillbaka, jag vill inte ha dig, du kalkona ballong som alltid syftar till ett ofarligt samlag. Samlagets lag är byggd på mycket små tariffer.

Slut 12:34

Börjar igen 5 minuter senare

Dumma fitta vad tar du dig till. Här vaknar du upp igen, utan att ha någonting att göra. Ditt huvud är tomt, din kropp ekar. Du är varken hungrig eller redo att tömma tarmarna snabbare än Lucky Luke. Ja du är den oturliga Luke. Här vaknar du upp, det tar dig ungefär en kvart för dig att förstå hur lite av en människa du verkligen är. En lyckans novis som tar i så att han spricker. Aldrig får han röna större

framgångar. Om kroppen inte är där är Pyskiga Psyket, och vice versa. De kompenserar varandra genom att vara lika från- och närvarande. Som ett ryskt gymnastiklag bakom scen. De leker mamma pappa varannan vecka. Fy för att man ska genomlida allt detta onödiga tjafs. Dallra med dadlar, slänga upp en krater på månen, kasta upp en gammal maträtt i ansiktet på de man älskar. Med den nya maträtten och det gamla ansiktet inser man att man inte alls gör det, alltså älskar. Man drar sig som en hund mot en större fallos än en själv. Avundsjukan rinner av mig som vatten på en kvarn. Jag är bitter och jag skulle vilja se en hund bita av de andras genitalier, krossa dem som blöta rättikor, krossa dem som bylingar de gamlas möten omkring ett schackbräde i glas, krossa dem som domedagens skiljelinje dras. Visserligen kommer ingen bitterhet att större förstora den rättmätiga trollkarlen från Os, det vill säga benens och kadavrens konstnär, var är Francis Bacon när man behöver honom för en förklaring. Var är de riktiga eremiterna? Kan de inte få en lägenhet, är det så enkelt? Det är svårt att vara eremit i gatornas damm och svårt att överleva bland kloakernas råttkungar. I de blindas rike måste de seende vara oerhört uttråkade tillslut. Ja tänk att snöpa och besprätta blindas parakiter så pass mycket och ofta att man tröttnar, man segnar ner matterad och skallad, vareviga gång man hör en simpel fågels kvitter, ja det behöver inte vara en parakit ens, fågeln behöver inte ens vara blind. Man hör en koltrast och man mattas av som den habile Gamlingen, som till varje glatt schackmöte tar med sig en matterande slipsten för att göra sina små riddare och bonnpatrask redo. Ja tacka den som alltid har med sig domkraften, bilisternas stora psykos. Nej, min stora magdröm är att tolka ett hundra språk på svenska, detta fula språk, nej denna fula och utsatta hora, lämnad av

sina forna torskar och pimpar, som står på ens tröskel, som står där under ett blaskigt kaffes ångor, som står där med fastklibbade näsvingar, som står där inbjuden halvt, hon vet inte om hon ska snabbt ta av sig sitt skydd, sina ack så många underkjolar för asfaltens ögon. Litar hon på mig, och i så fall litar hon på Torsken eller på Räddaren? Jo hon ber att man ska göra henne till mer än ett gatuluder. Och det bör man göra! Inte snat?

Slutar 12:50

1 oktober 12:49

Om man skulle säga till mig, att jag har genitalier. Alltså dessa utvikta, icke-kryptorkiska, klotformade genitalier med elefantens sorgetuta, och inte den mer subtila, avundsjuka varianten. Då skulle jag inte riktigt förstå. Betänketid min vän, tid att känna och ta. Först då kan jag svara jakande, att visst har jag genitalier. Ett barn får höra namnet på något han med första bästa tankelösning känner till. Så jag förstår alltså tillslut, eller jag måste snarare acceptera att jag har mannens genitalier vidhäftade på mig. En sådan typ av man är jag. En skog, dödad av den nordliga säsongen, för att igen till våren slå ut. Men denna skog har glömt vad den ska bli, vad på telningarna den ska bära. Ekar tror sig lika väl kunna ha barr, granar tror sig kunna växa ut ett par stiliga löv och ett par härliga läskpapper. En sådan typ av man är jag.

Slut 12:57

3 oktober 13:20

Dessvärre kommer man aldrig förbi. Man kommer aldrig bortom. Likaså kommer jag aldrig att kunna stå stilla. Ska jag sälja vapen, ta mig till dessa charterfria öar där världens största pengar och vin kolonier, det vill säga kolonier av tofspingviner finns? Där finns det mycket att ostört skjuta. BBCs drönare och pingviner. Inte bara en Pingvin, om vilken det inte är synd om, det berättar deras väldiga antal blandat med deras fasansfulla vardag, deras kvodotiänna prövningar, inte bara en pingvin utan miljarders ska man kunna skjuta. Ja det bör jag investera i. Några helikoptrar, några Scramblers och ett kontaktnät med villiga oligarka ryssar. Så börjar man businessen. De betalar ett par miljoner rubel, om det skulle vara mycket, för att resa dit med min helikopter och med mina vapen – ett litet smörgåsbord jag försett tillräckligt för att behaga varje smak, thumpers, karbiner, finstilta och vulgära pangare. Sedan går de loss. Efter att de svurit Cyka Blyat med naturen och gjort det stormande havets jobb på land med sina pang pangare med ett antal tjog pingviner, tar man själv upp en rackare, skrattar och skriker ”pavlov” eller vad de nu än heter. I deras hjärnor fylls blodet med sitt namnkunniga namn, solen blir allt mindre i jämförelse med Pavlovs rymd och dess lyskraft. Jag säger igen Pavlov, för ännu har han inte vänt sig om, frossande som han gör i tofspingvinernas blod. Pavlov, skriker jag med en annan ton än den prisande. Varpå han vänder sig om, med ett tretåat fotabjäll i munnen och tittar på mig. Varför tittar han på mig? Nej han borde titta ner i pipan. Där brann skottet av. Pavlov är en av pingvinerna. Ett gäng vaksamma stackare tar hämnd på honom utan att ha det minsta ont blod. De delar

broderligt upp honom, sväljer ett par snygga stycken för att efter ett par kilometers promenad kräkas upp det igen i sina ungars svalg. Ja så ska min business gå till. Men jag inser sen att det finns ännu mer pengar att göra. Varför ska jag nedlåta mig till att skjuta dessa ryska eländen? Varför ska jag, av ren girighet i effektivitetens namn för jag orkar då inte flyga tillbaka dessa naturens överträdare, av rent generellt hat till det ryska släktet, trycka ner avtryckaren och sikta med geväret? Varför ska jag? När det finns massvis av brinnande ryssofober och slavofober? När det finns massvis av Västgubbar i pyret och askan från den Amerikanska drömmen med Nixon och allt vad de heter. Communista de mierda! De vill nog gärna se sina edsvurna fiender i aktivt fördärv, pissande på de stackars däggdjur de just skjutit ner med en Mg-42. De vill se dem på den vulkaniska, obeboeliga ön med undantag för pingvinerna, begå alla jordens nedrigaste brott. Då får de först sina fördomar bekräftade. Communista de mierda är verkligen mierdàs! Sedan lägger jag, utan att de ryggar tillbaka eller ens hinner reagera förståndigt åt det, i deras händer en härlig pang pangare, en härlig arabskjutare entledigad. Några sekunder går. Efter det har ryssarnas skallar blivit Pingvin-mos. Ryssofoberna ryser i ett överjordiskt välbehag. Överjordiskt säger jag, för lika snart som de begått sitt av personlig avund berättigade brott, har jag lagt mitt effektiva, kapitalistiska kliv i rätt riktning i deras nackar. De blöder som skinnfria tuppar. Landet är dock svart av pimpsten och allt blod ska snart spolas av av färskt utrunnen lava. Pingvinernas kadaver kommer att bli en simpel skrovlighet i pimpstenens lagringar, människorna ska kastas till albatrosserna, så att dessa fåglar ännu bättre kan sno vårt släktes kärleksseder. Bra, scenen är på nytt densamma. Alla spår är undansopade av Jordens bandlösa

innanmäte. Jag säger ”Vi ses igen”. Och så flyger jag tillbaks. Nästa gång blir det ännu mer ryssar, så många att jag även får med mig några slovaker.

Slut 13:40

Börjar igen 16:46

Freddie är toppen på en skruv, en skruv ombord mitt skultande skrov. Ja för hjärnan är en båt och inte en valnöt. Tro inte att ni kan sälja på mig Valnötter, dessa tarvliga nötter som knappt kan hålla sina flak och flagor i styr, Valnötter till överpris, bara för att det råder en konsensus om att den är mycket Hjärnig. Nej hjärnan är en båt och därmed basta. Min skults skrov... Tar barkbåten in vatten? Freddie är min räddare. När nöden inte har någon lag tar hon fram sin klubba, Freddie med den stora talkade peruken ombord sin hjässa, sin klubba i balsaträ och smackar till den i stenen, i de vulkaniska öar min ångande gester tagit mig till, mein angest, och får ordning i salen. Ja när nöden inte har någon lag så uppfinner Freddie den på nytt, alltid på nytt. För dagen vet vi, när bondens cirkulära tidsuppfattning ska försöka få genom sin lilla geometriska figur i Borgarens lineära tidsuppfattningsstreck och misslyckas digert, dagen är en simpel konvention för att böja våra bryn och göra rynkorna i våra pannor så mycket djupare. Tänk då dagen utan Freddie, då börjar jag igen att sälja vapen och resor till den oinbjudande öarnas riken där pingvinerna dansar makabert över skottsträcken från ryssarnas pipor och pippor. Ej sa Peiti, nu vankas det skrovmål. Ja svarade Haiti, nu spankas det haitisk röv med havets svälkande skumtomtar. Vackra

klot, vackra besinningslösa sten, talande mer än vi. Tacka normerna i djupa bugningar ni förtyckare.

Slutar 16:53

4 oktober 12:20

Cancern härjar fritt, vilken plattityd blaskig och fult klemad med interiörers danssjuka. Lakan och slakan kan tillsammans bilda en roman och en bokmässa där Martin Tistedt säljer stora elefantöron, och då talar jag inte om växten. Jag talar om X och jag talar om Y dessa två hyresgäster i våra badrum. De är inte insekter, de är värdiga djur. Telefant-plan, där konsten att segla möter konsten att snea. Vad skönt det är att vara frigjord från allt med verkligheten att göra. Tarmtömningarna, stånden och de kalla nätterna. De varma morgnarna i vilka man knappt kan vakna upp med tanke på alla överhängande fruktträd fullständigt dignande av dinglande frukter. Martin Timell var är du? Jag önskar se dig, och det inte på Seychellerna. Jag vill ha dig här och nu Martin. Här i Badtunnan, så att du kan kasta babyn med vattnet med ett litet pillande finger fumlande bland ren och smutsig tvätt. Vilken tvätterska bland tvättare. Guggenheimer vet allt det där om övergrepp när hon tog Mecenatens roll att sälja myrra över könsorganen och sälja olja över tavlorna. Vilken exil, vilken känsla exilen måste komma med. Tänk att löpa över till det främmande landet Amerika så fägnat av blod att den lyckats bli en egen kropp. Så hittar de inte det deras luktknölar tror, förbi vattnen, eller det deras papiller på deras lätta tungor målar upp för dem, de hittar inte vad de hört ska finnas där: blod och mark till en enda pudding. Fjädrar stickande ur ett pannband, men under pannbandet bara en skalp avskalperad från hjässan, kalotten, skulten och kaputten. Ja så ska det se ut, tänker de. Men när de kommer iland. Frihetsgudinnan visar dem in med sitt trollspö och sitt

ölglas, ja fantasin får fritt ta henne i hand. Goldengate-bron är under en så stor belastning att den bekvämt åker in vid Manhattan. Vad heter egentligen New Yorks vatten? Går det att dricka, går det att spegla sig i? Eller är det bara en dumpstation för mattirullade spagge-lik? Ingen vet för ingen har rört det med sin hand, kupad den och fångat upp en spade att sörpla i sig. Inte heller har någon badat. Självmördat sig kanske i vattnen från någon hög höjd, en himmelsspade, en skyskrapa. Men det är en helt annan femma det förstår vem som helst. För vid ett visst fall liknar vattnets egenskaper mer cement än något annat. Så är det. Amen. P-R-O borde verkligen infektera New York. De doppar brödet i kaffet, de bakar brödet med kaffet, de doppar koppen i brödet, de vässar sina tänder mot sina egna löständer eller mot de andras gaddar. De svär som sjömän, de skrålar som sotare, de läser fina verser hektakombisk poesi som skjutskarlar. Men ändå håller man låg nivå, taket är högt som på internat eller på lågstadier där medicinen inte finns men journalerna kräver det. Långa ekande korridorer. Hörde jag något? Nej då det var bara en av dörrarna. Men vadå. Hur kunde den röra sig, ingen sägs ju ha varit inne där på säkert femtio år. Nej men det är ju draget dumbo. Listerna är gamla, fukten gör att trädet sväller, insekter maler genom och gör var tätt varit hål och annat. Det är genom dem det låter så fasligt. Nej vänta, nu börjar jag verkligen bli orolig, ska jag vara ärlig. Bör jag vända mig om? Eller bara springa? Nej det tredje alternativet är det mest förståndiga. Ignorera det. Jag ska inte vända mig om för att se till att ingen är bakom dörren, stryker sig mot den eller vad nu än denna onda ande företar sig. Jag ska inte heller springa, springa så snabbt jag kan tills jag avlägsnar mig från ljudet och min plågoande. Det vore så oerhört löjligt, vore det inte det. Eftersom det inte

finns något där bakom dörren. Insekterna som maler, draget som drar, fukten som får trädet att svälla och därav spricka – det är de verkliga bovorna, de får tillsammans mig så uppbragd att jag helt tappar förståndet. Nej det är det tredje alternativet som är det mest rimliga. Jag ignorerar det, jag låtsas inte om det och jag visar det för mig själv och, vadå och, nej inget och bara för mig själv genom att strosa precis i min vanliga takt och göra allt som vore det i sin vanliga ordning. Vadå som vore det. Allt *är* i sin vanliga ordning. Bra. Nu när jag intalat mig detta, för allt annat vore verkligen helt galet, känner jag mig mycket bättre till mods. Ljudet verkar redan tystna. Kanske är det också för att draget... Ja det är sant, det funkade. Ja det är klart att det funkar. Nu hör jag ju ingenting. Ingen dörr och allt är fullständigt tyst som i graven. Nu går några digra sekunder. Den förståndiga nattväktaren, som valt att sluta sig till en kollektiv tilltro till vanan och till de system vanan har till skyddsnät och bikaka, istället för att sätta sin tro till sina egna tvivel och till sin djuriska oro, han vandrar med ryggen till fram i sin vanliga takt. Han känner sig till och med munter nu. Tiden går. Det finns skäl till varför dörren tystat. Det gäller bara att öppna den, eventuellt också låta den stängas, sedan är man ju ute och kan göra bättre saker. Det finns skäl till varför det är tyst som i graven. Varelsen är smidig om han vill. Gnisslets terror är effektiv. Människans dumma hjärna gjord av andra amatörers kabelarbete har lätt att rationalisera det mest fasansfulla ljud, och det känner varelsen till när den simulerar vindens drag, insekternas malande och fuktens svällande bara med ett ogenerat öppnande av en dörr. Motsatsen till vad en attack i bakhåll behöver, en ljudlig, långsam framstöt, så tydlig att en nyfödd sälunge kan märka av den och akta sig. Men när varelsen vill och behöver då är den så smidig att man

knappt kan på vindens krökning omkring hans kropp känna av hans närvaro. Det är en slamkrypare, en vägglus men också en dränkande skugga. Sekunderna av visslande och den rationella idéns fixa fram-steg förlöper. Lupus Lupus homonculus. Korridoren fylls av ett naglarnas och de uppkorkade halsarnas skrik.

Slut 12:46

Börjar igen 17:25

Ja du, vad ska kungen egentligen göra i detta utsatta läge. Alla räknar på honom, ja alla verkligen alla från bangladesh till elizabethtown räknar på honom med stoppnålar i köttet, moraklockor och tidklickare. För varje undslippande sekund blir folket mer otåligt och deras högafflar känns allt närmare till hands. För varje förlupen sekund växer sig Kungens matsår, jag menar magsår större. Vad ska han göra? Bartholomeinatten måste övergå i morgon och med morgonen och dagen kommer den nya ordningen. Men hur ska Kungen gå tillväga? Å det blir inte bättre att vänta och gnola och gneta däruppe i hjärnkontoret. Katastrofen ligger i dagen och man knappast lägga den på hyllan eller betäcka den med en orientalisk matta från Rosenbad eller Drottningholm. Läget kräver en gammaldags envåldigt suverän autokrat på rojalistisk grund med absolut gudomlig raison detre. Äntligen bör han tänka och det skulle han också göra om det inte vore för rädslans och orons och det eventuella revolutionära mothugget som sträckts omkring honom likt en bältros. Äntligen! Nu får Kungen återfå något av sitt forna agentskap. Vilken pondus det medför! Vilken respekt man kommer att lägga i Kungens dag! Men vad ska

han då företa sig? Gör något radikalt! Ja, ja nej nej nej. Gör det mest konservativa. Ta hjälp av värdsliga experter, avlägsna inte demokratins underställda och alienera varken folket eller de högutbildade. Ja ja, nej nej nej! Om du inte gör något radikalt i egenskap av Kungen, den suveräne härskaren med gudomligt veto och kunskapens och omdömets nedärvda substrat, då kommer du inte att vinna någonting! Tvärtom då ser man mig bara som en medlare, en funktionär, en symbol för faen! Nej det går inte vägen, då är det ju ännu enklare för piraterna och patrasket att kapa mig! Nej jag gör något radikalt! Går det fel går det fel, men får de fanimej med mej att göra. Då har de en kungamördad på händerna. Då måste de bli basileofager och occidere rex och allt vad det heter! Men nej, större chans är att jag lyckas. Tänk inte på konsekvenserna, du är den ensamma Knogen på civilisationens hand! Gör något gör något gör något Kungen härskarnas bandklippare! Ja ja ja! Jag gör det! Vänta, säger skötaren till den andra skötaren. Rör honom inte, säger hon vidare. Låt honom bli klar, fortsätter hon och gör sig så tydlig hon bara kan. Väntarna skötar och skötarna väntar tills Kungen har gjort ner sig rejält innan de slinker in i vinylhandskarna och tvättar hans nersölade nates och hans nersolkade rectum. Man smeker symbolen med en flink handled.

Slut 17:42

6 oktober 17:20

Vilken fasansfull yra utanför. Vi har vårt hem med stenar och stickor. Svavel håller det varmt och stickorna håller oss från att klia med naglarna. På så sätt håller vi labbarna rena. Snart ska vi träffa våra vänner i skogen. Eftersom vi är anti-rojalister även de mest naturliga kungar avskyr vi, har vi inget för lejon eller älgar. De kan skrapa av sin bast själva eller klippa ner någon eland i ett språng över ett skapligt klipprev. Stålmjölet vankas i automaterna. Vingklippta kvarnar med stora hål för oxögon att byta oxögon med fjärilar och steklar som om det vore deras egen lilla optikerstuga. Vi bryr oss inte om de stora djuren, om rådjuren och vargarna. De enda vänner vi har hör till suterrängen, de är underjordens härskare. Nej det var tämligen en överdrift. De huserar i underjorden, de hyr varsina små rum. De djur jag talar om, de jag talar om som mina vänner, är rävarna, är rotråttorna, är björnarna. Dessa jäklar håller sig vid liv och det med råge i vad vissa skulle kalla en dörrlös jordkällare. Andra kan mycket väl förstå dem som de mest anspråkslösa latriner under människornas rövhål: ett hål i marken. Oui oui je trouvé un trou de our! Tänk bara att falla i rotråttornas termiterande cp-disco. Eller björnarnas gosiga slipstens-vardag. Eller vargarnas öppna munnar, ja inte i dem, men runt dem, ja ni förstår. Tänk att slicka andras läppas, mest av allt djurens. Vilken yra fasar för fullt utanför.

Slut 17:29

7 oktober 15:35

Den mänskliga gräddnosen. Pärlhönset och pärlugglan enas i en rosenkrans. Rosenkransarna hittar nya sätt att införa det gotiska i vårt landvästs kultur. De har släppt alkemin, inte ens guldet, transmuterat och fräscht som hade det precis fått sina kronor utdragna, tror på alkemin längre. Al kymia, från kemin kommer kemin, det är mycket vackert eller hur? En cigarr är en cigarr säger amerikanarna medan fransoserna säger att en katt är en katt. Så kommer man enkelt överens, man undviker korselden. Man bygger skyttegravarna i tunnelbanan, för där åker tågen reguljärt och efter samma ordning som i fredstid, resenärernas huvud guppar erektilt likt kameler med nackspärr, ett ordentligt näcksparr om man så vill omkastat men resenärerna, märk väl är desamma. Vita hudar skimrar bra både uppe på jorden liksom nere i helvetet. Svarta är ständigt förbrända. Antingen är det en efterkomma av ludenheten, det ludna ska ni veta, eller så är det ett bark, eller ett sorts asbest av det mänskliga släktet. Svarta kommer från Afrika, där har vi note multi bene alla vårt gemensamma ursprung, men de vita kommer från Europa och goterna från skanderna och alltsammans bör rikta sina ögon mot den svarta kroppen. Är jag den ende att födas upp, ja jag skyller med rätt på min uppväxt men inte på mina föräldrar, födas upp med idén att den svarta kroppen kom tidigare än den vita. Jo jag känner till den skadliga solens gaddande strålar och jag förstår vad den mänskliga kroppen gör för att försvara sig mot dem, pigmentering givetvis. Men likväl. Är det inte oundvikligt att se den svarta kroppen som den tidigare kroppen, den tidigare modellen. Ja jag vet att detta

bär likheter med den fanatiska vardagsnazistens tro och läror om människokroppens förädlingsost. Man skymfar den svarta kroppen, man skymfar obönhörligt, till trots mot allt man själv har gjort och allt vad historiens hegelska sopkorg kastar upp i kaskadspyor. Williamsburg, Bugg på två, finsk tango med eftersmak av vin och syfilitiska skalbaggar. Allt har nazisterna dragit sin vardag över, med allt vad judeblod och svart skallars tömningar, över allt har de lämnat sin fatimas hand. Och den skimrar, den drar liksom handen förut, om man får tro ett gäng luntor man stoppat i påvens hatt, förut lockat till sig stoppnålarnas mord till de oönskade folken i mellanöstern. Eller fan vet jag. Den skimrar, våra fiender är utvalda om vi skulle vilja det vara så. Borgarna och snålfolket däremot förblir skyddade, ja snålfolket de snålar med tömningar och med livets substans in medio corpibus, de vill man inte skinna och flå. Varför? Ja just detta varför är varför man håller sig från att slå ut tårtgafflarna från deras ömma flator. Varför ska man störa en god middag? Visserligen får man inget av den, men ändå. Vi kan vänta tills de är färdiga åtminstone. Ja där väntar de med trotskistiska ispickor och staleninistiska skäror för att kallhamra sina förövare rejält. De väntar, förrätt följer efterrätt och efter den rätten kommer givetvis en kall och en varm förrätt för man ska bannemej beblanda vattnet med elden i detta kretslopp av eviga rätter. Ty rättvisan är evig. Vilken ordlikhet va, den kommer inte sällan, ja man har hört den förr. Matbordet är samma bord man uppenbarligen slagit ner rättsklubban i. Man klär upp sig i bästa peruk, eller som i Amerika, lägger sig likt en sjöelefant kåt och förkåtad av sin manliga dominans inom det sandiga territoriet, lägger sig över bästa hona avdomnad och dåsad till skärelden och skärledens gränser, lägger sig och får man gissa, tar henne med våld i en

komatosisk vågskålsrörelse. Man klär upp sig i bästa peruk, eller våldtar första bästa tjej på ett poolparty, för att sedan ta klubban i hand och förklara att rättvisan är evig. Så kretsloppet av små och stora rätter, ringa och grava pastejer, det får fortsätta, då och då mellanskovat av prästernas mull och gott och sunt kallsnack. För man måste till ett rhenskt vin hålla huvudet kallt, annars blir allt bara glögg av ett. Och från mitten av fjortonhundratalet tills dagen idag håller middagen på, taffeln kommer aldrig att brytas eller sällskapet bryta ifrån. Så man drar ispickan i sitt eget bakhuvud, de väntande, man slipar hammaren mot skäran och klubbar ner sig själva som islösa sälar i ett hav enligt en järnaffärs sortiment. Tillbaks till den svarta kroppen. Bör man inte se den som den senare modellen istället? Jo människan har uppenbarligen lagt hand på sig själv och gjort det så grundligt att vi befolkar jorden bättre än löss befolkar våra syfilitiska sinnen. Å vad vi är tråkiga. Låt oss alla, och då menar jag alla, dö i könssjukdomar. Människan har rensat sin egen fisk och petat tänderna med benen. Den vite mannen är sin egen börda. Han är ett ljus av aska, nya lågor permiterar ormkretsens lustgångar. Knäppgökarna ritar deras bilder på lärft och på arslen inuti bästa beckomberga. Ugglorna gör sig vänner med öglorna och tillsammans maskar de vår tillvaro med sina spejande ögon. Ge mig en svart skog, blånande i skymningen. Den ska vara väldigare och mer tryckande än en katedral, fylld av ekon från en gosskör av ett ansenligt antal av femton tusen, men fullständigt tom. Den ska trycka ner mig och forma min skugga till en stekel. Där kommer jag känna mig utstirrad, riktigt utstirrad, så mycket mer än i Ryssland eller U S A. Å den svarta kroppen är människans asbest. Och vi bör sniffa in den i vår egen aska.

Slut 16:01

8 oktober 12:35

Han knyter kotor i sin hand. Han trär fingrarna runt sina vader och han häller javat rakt ner i marabou-storkens skobåtskäft. Det är en man under handlingens token. Ingen högtid har han missat och inga kvinnors lockrop har han glömt att hörsamma, att uppsöka. Han har aldrig kommit försent, varken till jobbet eller inuti en snippa. Han gillar att säga det, snippa. För att han anser sig verkligen ha undkommit det värsta av öden. Han är ständigt omkringsnord i en känsla av att ha lyckats undgå faran, och den är minst sagt skön. Han gillar att säga så, snippa. För att han är så fruktansvärt rädd att bli kastrerad, men likväl är han säker på att sin utrustning inte kommer varken att naturligt falla av, i ett sorts fantastiskt raseri eller i lusta, arbetas och stötas av, eller vad viktigast är, ingen kommer att klippa av den. Alltså blir hans annars fruktansvärt starka kastrationsfruktan i och med att den har med en mycket stabil, solid och rigid lem att göra, bara till hans stora sadistiska njutning. För de finns nämligen de utan en utrustning av hans kaliber. Och kastrera betyder snippa av och snöpa. Alltså heter dessa snippbärare kvinnor. Usch vad han egentligen är rädd för detta fladdrande hål, denna ömsande teatermask, denna fuktande, flour albus, grotta inuti en köpmans ficka och däribland också en hel mängd massa gas. Han räknar hennes ryggradskotor och han läser samtliga tvättlappar, ja ni gissar rätt: han är en handelsman.

Slut 12:44

Börjar igen 15:34

Vetenskapens värld bibringar bara bittra sanningar. Vilka är dessa labbråttor, och varför ser vi dem inte, olikt de andra av deras släkt, som skadedjur? Ingen vet varför lufthansas nya arbetare strejkar. De strejkar bara i luften med mattkniv och hylsor från Benidorm. Huggtänder hänger runtom pendlande stockholmare. De har mer än förut att göra. Andens stora bråkmakare hittar hylsor i min byrålåda, och minns du den sågen jag hade på skänken när jag väntade sällskap? Det var ingen dålig eller dum såg det inte. Vad bra att hon inte såg den! Eller? Det var en första klassens kontursåg, finstilt och tandad som en bäbishaj. Vilket vackert redskap det var. En skiftnyckel med oönskade egenskaper. En såg med avundsjuka föräldrar, lockande till sig de bästa ur skiftnyckelns skara. Då talar jag om kvinnorna. Han lockar till dem på sitt ökända vis. Visslande genom tänderna, så mycket vackrare än resten. Vilket register, vilken tonhöjd! Han ber de kvinnliga skiftnycklarna att komma till hans hjälp. Thelma behöver Louise, inte sant. Han har snart börjat med benet. Hudens kutana och subkutana skikt gav honom inget motstånd. Men det är så han gillar det. Vad är inte det om hans specialité. Benen däremot, de bjuder på en något större utmaning. Minns att han är en såg av den diskreta och fina stilen. Han är ingen grovköksså g för norrländska torskar, där händernas hår måste kompenseras av ett väldigt grovt skär för att norrlänningen ska kunna veta vad som är vad. Han är inte gjord för stubbar eller ben, men hud, ja det skär han igenom som smör. Faktiskt har han övertaget där. Papper kan vara hårdare än själva trädet om man inte har rätt verktyg. Vet att han ju är rätt verktyg. Men nu står han inför benen och hans tänder är våta. Han väntar innan framstöten.

Hans talanger som kurtisan och skiftnyckel-tjusare får visa sig och göra sig användbara. Så han lockar till sig en av dem. En räcker, så länge den är den främsta och vackraste ur släktet. Hon kommer valsande dit. Hon snurrar fram på sitt handtags butt. Han leker inte svårfångad. Han ler och befaller henne att ta i. Hon är direkt med på vad som gäller. Hon tar i och häver. Hon pressar och bryter. Ett brott bildas i benet, fåran har man fått till att fortsätta genom vadens kött till benets brott. Flisor sticker ut som en kaktoid fisks brutna revbenskorg. Där i det subtila benbrottet kan han börja fila och gneta, streta och strejkbryta. Benet börjar lätta. Nu med monogamins hjälp, med hans enastående skönhets blink- och smekningar, kan han lätt tränga igenom. Inget ben är för honom en utmaning så länge han har sin sköna vid sin sida. Benet bryts och han faller, som i en kvinnas orgasm, genom hudskikten på andra sidan. Min dejt har fått sitt första ben avsågat. Flera dejter ska följa och med dem, ben ben ben.

Slut 15:45

9 oktober 21:55

Sannerligen, den som inte går med mig går mot mig. Vilken gammal rövare att dra sanden i sitt bortspolade papper. Miljoner av de fromma däggdjuren kommer att spolas ner i det ateistiska rövhålet. Vad ska de göra åt det? Ska de idka Messias-yror? Barka på torgen och sia i alla dagliga människor och syjuntors kaffesump? Messias. Ska de be för att få honom på benen. Tänk då om han misstar denna jord för en av de oändliga jordar i universum, om man får tro oändlighetsläran. Gud äro oändlig. Han ska finnas överallt säger man. Alltså har jag skäl till att stirra i mitt solkade skitpapper eller knäppa en gök i huvet sitt eller vad vet jag, bjuda en kvinna eller två på ett av mina bibliotek. Stålmjölet fräser. Man anser att stålet är så mycket förmer än mjölet, och därför gör man kvarnar av anspråkslöst trä och sten runt brotten för detta enastående mjöl. Man kunde mycket väl ha gjort smedjor och förberett hammaren och städet. Men nej, av den anledning att man såg mjölet som förmer, viktigare, möjligt att anpassa, förädla och tillämpa, sakade man stålet i stålmjölet. Ett bröd av detta mjöl skulle alltså aldrig att glödgas. Inte heller skulle det härdas eller böjas. Det skulle inte kunna bli ett svärd, inte ens ett brödsvärd. Man har två ögon, men bara ett går att rikta, ty de är uniforma de små glaskropparna. Vilka har mest schvung? Optikernas skämt? Eller smedens, eller bagarens? Alla har de sina egenheter, jag är inte den att döma ut någon av dem. Själv har jag inget alls. Jag har inget att skämta om, jag har inget personligt lingo och ingen jargong att dela med mina sällar. Ty jag är en universalmedborgare. Inget är mitt. Jag får då och då röra i

en redan rörande gryta. Den rör sig hypnotiskt, ibland störs den av uppkastade klumpar, i solens riktning. Jag följer riktningen med min hand. Det går inte att motsätta sig dess rundgång. Vad man alltså avundas optikerna för att de ska kunna skämta om gulsoten i ögats fläck, eller smeden för att de kan bittert ironisera över bagarna och bagarna för deras skälmska attacker mot smederna, av vilka de snott en mycket duglig och plastiskt intressant råvara. Stålmjölet.

Slut 22:05

10 oktober 13:25

Knasbollarna. Lekbollar för de spanska gudarna. De spanska gudarna upprymda av peppar, med stavjärn och valsar i evighetens magljus, jag menar magens måne och månens mage. Vilken storm världen ska tas med när man för första gången kommer att tro och respektera ett dialektiskt samhälle. Ett samhälle av dialektiker. Hör den torgmassan. Öppna öronet, för i det finns allt. Öppna ögonet, för där finns ingenting. Läckert med trikåer får man hoppas. Spanjorskorna har nog med peppar i sitt land för att spendera sin pungjuice. Flera latriner ska fyllas, fyllas med led av skitpatruller. De tar upp ryktena från SS-officerarna. Vad de säger har inget med dem att göra. De talar om svarta och om slavbåtarna. Från slavbåtar till kreaturvagnar. När ska de nöja sig? När ska de dränka sina sorger i andras blod? Skitpatrullen ömsar skinn och de släpper verktygen. De är skitdåliga ändå, räcker knappt till något. Men man vill inte ge svinen ännu ett sätt att pina dem. De vill inte genom en den speciella omständighetens genväg visa deras fördomar sanna. De är ju inte sanna. Men när de med händerna i skiten, sakande verktygen de fått, rensar och tömmer, då får nassesvinen sina fördomar om dem besannade. De vill ju självklart inte plocka upp skiten med händerna. Inte i vanliga fall åtminstone. Men tandborstar och myggnät är inga effektiva verktyg. Och i den fruktansvärda skit de befinner sig i, i den fullständigt extremt exkrementala situation de är maskarna i, då finns det bara ett sätt att känna sin egen puls. Man orkar inte knulla, man orkar inte smeka. Man är som flådd, och beröringar skulle sannerligen vara himmelska, om

det inte vore för att hungern och kroppens svältläge domnade allt. Man orkade inte ödsla någon energi på poesi, på älskande ord, på förbannelser. Så det enda sättet att fatta om en puls, var i elementet, det råa elementet, och det var skiten. I skiten, i avfallet fanns själen, fanns gemenskapens själ, i fekalierna och i människans inre död som var tarmarnas terminala process. Å de hävande tarmarna, de tomma gruvorna. I skiten kan de greppa tag sina vänner och sin familj, inget mer än skit, men ändå så mycket mer än skit. Och bara där fanns vännerna och familjen, eller tidigare Kolakowskis som konkurrerade ut en, som var ens fiender, men likväl blev det en vänlig sörja. Märk väl, att inga nazister skiter där de skiter. De tömmer inte deras latriner. Inga nazister får helga dessa hål. De börjar äta. Bara vänners middag. Inga nazister får helga dessa hål med sina hål.

Slut 13:47

11 oktober 13:19

Sådant ska inte jag ha något med att göra. Inte längre. Mitt svårmod har skingrats som med en harpun. Ett myggnät är allt jag har kvar mellan mina ögon och världen. En swahilisk köpman beger sig till Tripoli för att köpa den dyraste myrra man kan hitta på marknaden. Han är stenhård kulturrasist och viker sig inte för något tillmäle, för någon klubbsäl eller sälle. Hans krafter, hans fysiska skepnad går i sin ryktesklänning i ett omkväde runtom Tripoli. Man har väntat på honom med fulla muggar och med halvfulla glas. Han får sandstenen att vibrera och åter bli till korn, skorpionerna visar sig med sina stingers på halvfjong. Det är parningssäsong, Marsmånad, tolv gånger om dagen krär knusdolmen sina ispackor på frysved i täckets holmedagg. Med det sagt springer en tupp ut ur hönshuset, galer medan alla höns värper sexton tusen ägg synkront, med tanke på att man lagt deras näbbar i ett glas vatten övernatt. Galet tar sig till Tripoli där bordellerna haft polisiär siesta alltför länge, ja så långt stånden var krigsvilan att hororna blivit hallickar och hallickarna blivit liken om vilka torskarna kunde visa den omtanke horornas ålder och polisförbudet förvägrade dem. Skönheten är en sparris, sa en gång en surrealist. Den slår ut en gång och gör det med kraft. Den går att konservera. Steka i flott. En primör. Och ner ska denna sparris ner i hans förljugna strupe. För ingen tar ordet i munnen på en surrealist och lägger det i munnen på en sur realist eller bara en obegåvad tok, en knäppgök en lerduva och ett gökur tillsammans i en helig svärjelse. Man får inte säga vad som helst. Tripolis bordeller öppnas igen. Liken får läggas i

massgravarna igen, ingen torsk vill ha dem. Hororna föryngras med brunkrämer och mascara. Det får effekt, men absolut inte den önskade. Likväl är sexualakten en maskerad, och en inbjudande sådan. Hallickarna vaknar ur sina kistor, ja de var de som beknullades av de förtorskande tripoliterna. Snäs inte! Håll handen för munnen, sov med strykjärnet mot munnen. Således kommer du att växa i centimeterns natt. Det är mycket viktigt för en liten pojkspole att spinna ut sitt garn så långt han bara kan för flicknålarna att fästa sig vid. Trumpeten fanade, galen tuppade av på Tripolis stränder. Kanapéerna togs in. Vi firar samtidigt en gala, nånstans på jordklotet, en rysk darkhorse-klubb där hororna alla är syskon, på något sätt, om det så är via olja eller blodet från maria magdalenas menstruationer, eller helt enkel lite östortodox mysticism, en rysk darkhorse-klubb där hororna, gnidande sina bukar och byster mot stänger, bultar och balkar, där hororna på något sätt är släkt med Putin, eller den ryska tsar-familjen Rasputin. Usch, vi i väst finner det vidrigt. Sicken oförblommerad jäv!

Slut 13:32

12 oktober 14:43

Långt borta, där bakom landet. Bakom mina minnens blanka spankor, dessa små kattor i alkovernas fönster, dessa sandstäder. Bilderna jag leker med vareviga dag, gamla bilder, aldrig skämda. Ibland försvinner de bara. Men de blir aldrig skämda. Jag skulle aldrig streta mot en *sådan* typ av bild, aldrig. Är det ett identitets-minne? Å om bara jag kunde uppleva allt. Det är verkligen fullständigt oförståeligt och vad om inte oförsvarligt att man förfäktar en attityd som är nöjd med att vara nöjd. Går jag på gatan, måste jag hålla mig ifrån att inte blockera vägen för någon av dessa oräkneliga stackare. Stirra ner henne, och skrika, att hon ingenting är. För hon är ju verkligen ingenting. En utan aptit kan inte äta. Men. Jag trampar upp upptrampade stigar. Legio och svampfobi. Insekter, gråsuggor, pilvändor, giftsvamp, steklar och tusenfotingar. Marsvin, rotråtter, höns och äggdrasuter. Jag vill bli hypnotiserad igen. Vad kommer man att hitta i min mun? En stor storm. En samling med designers och deras sicksackande kollektioner. Reklamare? Vilka tapetmyggor med alltför stora kön. Så tror de i varje fall. Jag vill bli hypnotiserad igen. Jag vill dansa med infödingarna. Göra deras dotter besviken. Varför besviken? Kan inte jag slänga henne i mina armar? Trycka och häva och låta händernas spindlar göra jobbet medan min tvärbalk håller henne fjättrad i fortsättningslustens bojor. Jag kan röra på mig, jag kan röra på mig, jag önskar inte att jag var en vit man, jag önskar att jag var en myra. Taket omkring oss, golvet undertill, fickanom i transfobiskt raseri. Vilka är du? Jag ska döda dig! Vem är du? Du vet inte? Du är osäker! Vilken formlös,

plastisk massa du än är, skall jag banka ihjäl dig med mitt köttspö och min fantasiförmåga.

Slut 14:51

13 oktober 12:21

Ett extremt kaos, och en dans med rosor. Två storband spelar ut varandra. Mingelmusiken brister ut i stora cirkelsågar och skridsko-övningar. Man skriker tyst på dem. Håll käften och spela. Spela som ni ska. Man återgår till månsken i vermont, höstlöven och flyg mig till månen. Folket visar ingen tacksamhet, men innerst inne älskar de mysiken. En flaska mysk öppnas. En skrävlare kommer just in, med sig en överdådig present. Ett faktiskt horn av mysk. Den knäcks direkt, vilket överdåd, vilket skrävel. Bollinger skjuter man kors och tvärs. Man siktar ogenerat på huvudena när man poppar flaskorna. Pang, ja ni förstår. Bandet har satt på sina sordiner, alla femton av dem och det låter som om själva Deltafloden spelar och sjunger. Vackert. En kaotisk korseld av kork och knapp har begynts, man siktar helst på sin fiende. Alla är om man börjar tänka på det, i en aristokratiskt uppsnurrad hjärna, ens fiender. Vänner tränger bara genom sitt tjocka skinn, förr eller senare, och visar sitt sanna fiende-fejs. Om man inte skjuter, är det för att man öppnar flaskan på halsen. Man skär ett snyggt skär med sabeln, men nu, under dessa larmande omständigheter, är man beredd att blöta ner sig lite och man glömmer att visa aktsamhet. Man slår och man slår. I denna samling är sabel vanligt. Stickvärjor de också, men de kan man inte på samma sätt använda som en pygmé, ja använder sin machete till att bushwacka. Sablarna ränner genom hals efter hals utan åtskillnad. Man prickar sina fiender och man ruskar ut fienden ur sina vänner. De som fått ett hål i huvet sedan

tidigare, av den ad hoc kallade trepanören, får akta sig något särskilt. Man vill inte bli igenkorkad.

Slut 12:32

14 oktober 14:44

Stars shining bright above me. Vad färsar von Kröckert? Han med nytt namn med samma ambitioner i behåll. Himlens bevåg, rullar ner över oceanen i vackra färlor. Arla dagsljus vad vet vi om dig? Du har dragit upp rädisorna, med bättre elegans än en prostit, och du har dragit upp fänkålen. Det har krävt mer av dig, än vad våra händer förväntar oss. Du har inte bara ryckt, du har fått dessa sopprötter till att växa, för det behövde du sluta en pakt med suterrängen. De har utformats i jordens fickor och vener. Och sedan har vi frossat i dina verk. Du har fått girlanger att hänga över murarna, kravatter att växa ur brösten, kritstreck på slagen och servietter från fickorna. Du har höjt dig, din ljusgiljotin, över de skrymda lodisar som fortsätter att vanka av och an i sömnens tankar. I fettvindlingarna, i langoskringlorna, i tradå och savå. Må besvärjelserna dina kasta sina gungflyn över de terroriserande mumierna.

Slut 14:49

15 oktober 12:38

Kalabalik på hedlanden. Strutsarna lägger inte längre sina ägg, åtminstone inte de sedvanliga. Och om man hittar för platsen där de ruvar ett antal dussin hönsägg, melerade av den enträgna solens strålar i detta klimat, kan man verkligen inge förtroende om man kallar dem fortfarande för strutsägg? Nej. Men vilka andra förklaringar finns det, och är de ännu bättre att verka troliga? Forskarna är av olika meningar. Vissa hävdar bestämt en mening, den majoriteten av forskarna står bakom. Strutsen har inom ett begränsat område förändrats. Det har tagit massvis av värpor, hundratals år, generationer av degenerering för att äggen skulle tillslut bli av denna ringaktade storlek. Men hur skulle det då förklara äggens likhet med hönsägget? För likheten sträcker sig inte bara till storleken utan också till egenskaperna, gulan, vitan är av samma proportioner, inte för att glömma, efter att vi sett hur det löskokta exemplaret läcker ut över kopparskedarna, inte för att glömma att om ägget får ruvas, så skall det en dag spricka, pickas upp inifrån och ut i dagen komma en ståtlig kyckling. Forskarna har ännu inte svaret. Här slår det andra åsiktslägret forskarna på fingrarna. Visst vi erkänner, säger de, att strutsen, så som vi känner till den i detta område, har under de speciella omständigheternas press fått sina ägg under generationer förminskade. Vi erkänner det, men vi kan aldrig gå med på att strutsen finner det biologiskt intressant att plötsligt förråda sin art och föda upp små kycklingar. Hon är ingen surrogatmamma. Alltså, fortsätter de, nu på en ny oratorisk

kula, alltså måste det förhålla sig på ett helt annat sätt. Vi förutsätter istället att Naturen gjort något för den märkligt och uppseendeväckande. Vi har lärt oss av naturen, vi har lärt oss flyga med fladdermusens vingar, sondera med hennes eko, lärt oss leva i de proportioner skit hon är van vid. Det är bara ett av miljarders plagiat. Varför skulle inte naturen kunna lära sig av oss? Varför inte, om det skulle betyda att den bättre kunde överleva? Människan innebär nya utmaningar för djuren, det känner vi alla till. När de får frågan, de som talade om Naturens plagierande av Kulturen, när de får frågan om vad detta betyder konkret, ja kom till poängen, vad är er poäng? Då harklar de sig, trots att de är oerhört självsäkra förstår de att åhöraren kommer att bli chockerad. Så dumt framstår deras vetenskapliga bidrag i strutsäggs-frågan. Det låter sålunda. Hör ni, säger de, detta måste betyda att strutsen har lärt sig att leva med en parasiterande organism. Ni vet hur vissa fiskars svalg, här i och för sig ofrivilligt, kan terroriseras av en mindre parasit. Lejonen parasiteras av flugor och för att bli av med dessa frustrerande flyn, parasiterar ödlor på dem. Småfisks matbord kan vara ett rovdjurs smutsiga kroppsbyk. Ja ni förstår. Jag säger inte att alla dessa samspel, tvivelaktiga men nödvändiga, är ett fria viljans engagemang. Men strutsens är det. Han har inte bara tagit saken i egna händer, utan också varit tillräckligt intelligent för att förstå våra, människans, matvanor, förskräckliga matvanor. Vänta, låt mig fortsätta, om ni inte låter mig förklara kommer ni att kunna göra mig till åtlöje. Visst ni har inget att vinna på det, men jag ber er. Vad betyder då sanningen? Hursomhelst det som följer kommer också att framstå otroligt. För det första strutsarnas parasit är nämligen inte en vanligtvis parasiterande, som det heter, organism. För det andra, spelar den sin roll i ett mycket

märkligt område, om man tänker på vilken storlek av organismer som vanligtvis tar vinning är av där. Därav är den för det tredje, osynlig för betraktarens öga. Ni kanske tror att jag talar om bakterier, mikrober, för ni har visst slutit er till vilket märkligt område jag syftar till. Men låt mig påminna er om att jag sa att parasitens storlek inte passar till bakteriens fantombild. Ok jag lägger ut språket, så får ni reagera hurdant ni vill. En kyckling har hittat sin väg in i strutsens innandöme. Den tar på så vis del av dess näring, vilket strutsen måste betala med en något större ansträngning såklart. Kycklingen föder, som ni kanske har listat ut, åt strutsen sina ägg, och har alltså full kontroll över fortplantningsmekanismerna. Den spiller nog också, ja, hittar ni kycklingskit härute på dessa landytor har ni därmed säkerställt att vår mening är den rätta, eftersom inga kycklingar och höns uppföds och lever här. Om ni invänder, med den lokala spillningen i er utsträckta hand, att man inte kan vara säker på att vi, vi företrädare av den rätta meningen, har själv gått runt och minerat marken med olaga spillning, importerad från fjärran hönshus, skulle jag önska att ni låg sömnlös i flera nätter av skam och av skuld. Att ni kan ens tänka på sådant! Hursomhelst, så förklarar detta allt, och röjer alla mysterium kring strutsäggen. Vi har sett dessa spännande samspel i naturen, ja i själva verket om vi ser till mikroberna, så är det en för det biologiska livet hörnsten. Fler bakterier måste finnas till i och på varje människa än det finns människor på jorden, ja ni förstår. Sedan frågar ni er då? Vad får strutsen och eventuellt också hönan utav den säregna konfigurationen? Ni skämtar och frågar om hönset är rädd för tuppen, lika kåt som sin kam är flammabel. Ni skämtar hånande, genom att hela tiden, allteftersom fler detaljer rullas upp från vårt vetenskapliga bidrag, hela tiden,

ni ettriga jävlar, säga Lägg ägg, lägg ägg, ni skojar lägg ägg. Vad får strutsen och hönan ut av det? Jo då. Hönsets ägg är godare, och värper bättre på grossisternas hyllor än strutsens. Samtidigt åtnjuter fler strutsar än hönor en större frihet, vill de också ge avkastning åt de ombesörjande bönderna. Bra, tillräckligt med skäl kan man tycka. Visst, men fler fördelar återstår. Hönset undgår att bli färs och kan verkligen fokusera på sin fortklantande uppgift när han fodras och fodras av strutsens hydda och varma bukväggar. Men för strutsens del är en sak betydligt viktigare. Strutsen vet man är framsynt varelse som alltid agerar med stor tillförsikt. Hon är mån om att leva inte bara dagen ut utan också vakna upp mött av passande villkor. Något hon, ju närmre människorna och bebyggelsen hon kommer, har blivit ännu mer uppjagad av och orolig för är det ibland brukade sättet att laga och servera henne, liksom andra av hennes kollegiala fjädrade vänner av liknande storlek. Hon lägger extra stor uppmärksamhet på sättet man behandlar kalkonen, fåglarnas stolta och vackra imbecill. Vad är det då hon har sett och lärt sig att frukta i våra seder gällande vilt och bordet och allt vad det heter. Jo strutsens mål talar givetvis om tryffering och om stoppning i allmänhet. Extra noga har strutsen studerat Kalkonens lidande, extra glad är man att stoppa upp kalkonen med allehanda fyllning, tryffel, lök och smakrika grönsaker, kött och fläsk och även, i en grym aritmetik, mindre fåglar. Man har använt kalkonens mage till ugn och rövhål till ugnslucka. Man har gjort henne till en tryckkokande häxkittel. Det strutsen blivit mest uppbragd över, kan vi sluta oss till som psyko-bio-analytiker, är när Kalkon och annat på fågel, blivit uppstoppad och fullständigt hermetiskt sluten av andra mindre flygande köttstycken. Talltitor, sidensvansar och sparvar har ätit av kalkonens

tarmar, för att brutalt ätas av en fullständigt abstrakt mördare. Det har varit en traumatisk scen för strutsen, en Urscen, om man så vill. Och traumat har inbjudit hönset i hans tarmar. Ja han har alltså varit så rädd att man ska göra samma sak med honom, trycka in massa talltitor i röven på honom och gosa in massvis av små gräsänder och deras likar. Människorna skulle fånga upp honom, för att hans anus var rent och ostört av inget annat än interromperande spillning. De skulle blåsa upp honom likt en ballong eller en diskhandske för att se att man kunde göra bättre av honom på middagsbordet, efter att ett gäng mustacherade kockar täckta i vinylhandskar proppat honom fylld med allehanda bråte och bolster. De skulle fånga upp honom för att han visst var oskyldig, för att han var oskuld rent sodomitiskt och sokratiskt och det skulle få dem att slicka sig om munnen. Alltså var strutsens evolutionära försvar mycket kvickt och sinnrikt. Vad hände om han skulle hinna före? Vad hände om människan skulle fånga in honom men under undersökningen förstå att han var som en väteatom, mättad redan. Då skulle de till och med, de vidriga tortörerna, hånas. Vi saknar bevisen härför, men vi gissar att strutsen försökt att assimilera rotfrukter och tryffel och dylikt, innan hon lejt kalkonen. Mindre ansträngande att värma och göda en sopprot än en fullfjädrad fågel. Men det är desto svårare att inte bryta ner sopproten med tarmens fauna och flora. Alltså fick det bli, den sista förvandlingen, en höna. Vem vet om inte hönan också ruvar på en sparv och sparven på en bofink och bofinken på en kungsfågel och kungsfågeln på en...

Slut 13:33

16 oktober börjar allt för sent

Lågsemester. Vi har redan hört om Tripoli. Sakta in käre Kanonskytt sakta inåt kanonad. Barnrimmen och nötrimmen. Folklivsforskarna badar i sitt eget piss, kulturmänniskor som de är i kulturprodukter, bärnsten, denna flytande bärnsten. Är man på ett särskilt nostalgiskt humör får man nesa möta. Jag vet inte vad jag allra helst skulle vilja göra. Hitta till mitt fält, mitt fält, där djuren slåss om att få visa upp sin speciella prakt för mig. Eller kanske bara dåsa av. Å låt mig dåsa av så länge jag vaknar upp någon annanstans. Jag klarar inte längre av detta rum. Väggarna är smala, trånga och fyllda eldmyror. Jag har helt tomt i kassan. Skatterna räcker inte och inte heller masarna, de latmasarna, förbannade lysmaskar har tagit deras uppmärksamhet. Dagens p-lisa är gårdagens skatteindrivare. Å vad det hade varit härligt vill jag utbrista. Tänk att få en liten krydda med Walter Scott i sin vardag. Varje gång man ska betala skatten kommer indrivaren framdrivande med sina smådjur. Han samlar dem alltid på burk, burkar har han mängder av och eftersom han har lätt fot och yrket hans kräver mycket av denna lätta fot, har han en hel uppsjö av mygg, knott och andra småfän. Tänk bara! Skatteindrivaren måste knacka på, skrika och bulta tills man kommer till hans räddning. Bespara mig skriken, säger man till honom. Han skriker något fullständigt ohörbart i öronen mina. Beskatta skriken då istället, ty allt aktivt i omlopp måste beskattas enligt er logik. Han förstår men lyssnar inte. Skriker gör han givetvis ännu mer och starkare. Hans pung börjar läcka på eget bevåg. En reva, passande för mynt, låter

den pekuniära floden flöda över min dörrmatta. Skattmasen gråter av att ha skrikit så mycket. Det är som att se en svan dö, utan att få höra den sjunga. Eller sjunga som en svan när man drar en handtralla. Skorstenen brakar ihjäl. Trätrapporna bryts upp av min närlegna kusin. Hela familjen är samlad under granen och man delar ut varandra med ett oerhört tempo. Stockhausen spelas, ingen gillar egentligen att höra spindlar spela säger min farbror men hans replik möter inget skratt. Ingen gillar Stockhausen för man gillar Jazz, och eftersom ingen Jazz finns får man helt enkelt lyssna på Stockhausen och för varje spännande intervall som hörs klinga, får man trä tonerna med mixolyder och lokriker och allt vad det heter. På så sätt har man jazz. Spela utanför skalan, pojke lille, annars blir det inget roligt att lyssna på. Spela utanför skalan precis som alla de andra små pojkarna, lille spoling, annars blir det inget av skivan. Dina solon måste vara exakt som Pauls. Precis sådär ja, döda Paul först med pianolocket, precis som Paul dödade Greger med sitt lock. Yes precis, nu börjar du förstå. Banka sönder hans hjärnbark, jag ringer hans mamma under tiden. Bra bra! Du är en sann talang, lille du, lille nötsnurra, lille snurrande nötkreatur. Och nu, nu när du har gjort ner Paul mellan resonanslådan och verkligheten, så ska vi inte vänta med att återgå till principerna. Simple is best. Thelonius Monk hade på sig lustiga hattar, och för det ska vi aldrig förlåta honom. Bill Evans ryggrad var lånad till någon billig hora, och det hör man i hans anlag, jag menar anslagstavla. Nu vill jag att du tar en treklang, en valfri treklang, ja, nej nej, inte på pianot såklart. Ta en treklang rent genetiskt, rent genetiskt. Bra, tandlossning kan vi börja med. Ryggradssylta är en god fortsättning och så har vi avslutningsvis den sista tonen i treklangen, vi amputerar ditt swingben, det vänstra.

Kallbrand av en insteril pianissimo-pedal, fyfasen. Nej men herregud pöjk! Du tog ett ackord med båda händer! Polyfoni på 10, nej 12, nej 16, fasen vad med dissonanser du lyckas få med dig mellan dina små korvfingrar. Jaha och där försvann alltså fingrarna, ja man får akta sig när man tar ett genetiskt ackord. Ett finger kvar på vardera hand, det får bli harpist av dig tillslut. Din penis har blivit gigantisk, den får jag knappt in i munnen och det i slappt tillstånd nota bene. Men när jag sluter mina läppar om den smäller den och hela mitt innanmäte fylls med svampsporer och rök. Stackars dig dock, jag har nämligen oral gonorré. Du får betar, ruttna betar, de protruderar vid vardera sida av mungipan. Du får skägg och rosa ögon, du blir albino. Du drabbas av östrogenattack och tappar pattarna i bröstcancer, fyfasiken, nu försvann din näsa, och, din gipsnäsa. Dina ögon vände sig för långt in i hålan och började se platoniskt. Nu har du rivit av dem i besvikelse på både den yttre och den inre världen. Dina hälsenor har spruckit som tågmördare och dina ljumskar har brustit som telefonkioskerna Clark Kent klädde av sig i. Dina halsband har spruckit för att din struma var så långt gången men samtidigt så hastig. Herregud, jag tänkte precis säga något helt annat, kommentera världens mest märkliga öra, men så försvann du bara! Å pojken, den store talangen, pojken med så mycket potential, virtuoisitet, så mycket att ge upp för så lite, han har bara försvunnit! Poff ett rökmoln! Gud bolmar upp honom! Ett genetiskt ackord, han var högmodig! Han ville få en rökig röst och polyfoniska stämband, syltrygg, pianofötter, fingrar hårda som cement och långa som Stockhausens spindlar, han ville få allt, den mörka huden, den vitas borgerliga hjärna, trapporna täckta i en löpare av siden, kvinnorna i silke, badrumstvålen av champagne, bubblet av fradgande tvål, drogerna, sexet och

rocknrollen. Men han tog vatten över huvudet. 16 toner! Jag bad om 3! Man blir ju missfoster för fan. Bara av 3 är det större chans att man blir elefantmannen än charlie mingus som visst visst hade diskbråck och latent cancer, blommande vid en späd ålder av 122 om han dit skulle komma. Och pojken tog 16 toner fanimej! Haha, vad tror han att kroppen är! Å herregud, resten av eleverna har ju fastnat i lådan och verkligheten! Greger, får man väl försöka stoppa bilbatteriet i och se om det får nå effekt. Någon behöver jag imorrn till Lincoln center, när Jack Ruby ska titta på i sina kikarsikten. Aja, men man kan inte säga annat dock, det kan man ge sig fan på, än att modern jazz är den mest spännande musik som finns!

Slut efter säg 25 minuter.

17 oktober 12:40

Kaskadspyorna regnar över Italien, platserna där broarna saknar fästen. Platsen där fotgängarna är i jämnhöjd med piloter och fiskare. Resenärer dit kom med hugsvallande divor i sitt sällskap. Man åker till Italien med sin konkubin ingen annan. Varför ska man titta till i Colloseum om man inte väntar ett kärlekens gladiatorspel efteråt? Romaner av Queaneau och Vian dröjer kvar. Vilka sopprunkare. Ja det är bara västerlänningar, visar det sig, som onanerar genom att dra förhuden bakom huvet sitt och fortsätta i samma stil. Andra kan exempelvis tillfredsställa alla sina karniska och kulinariska lustar genom att röra och störa i soppan, helst svållande kokhet, tills ingen förhud längre finns. Ollonet ser ändå ut som en cartesiansk dykare i den bubblande floden Styx, den lär tåla det mesta. Majsstickor förs ner i ollonets öppning, en kvinnas tänder, vässade av mepris och tråkiga repriser, sluts omkring det. Men husgerådliga råd har jag inga till dig. Du får lov att lämna farstun med detsamma, vi dricker kokkaffe och ska precis ta ut bröt och bryta det som judars ben innan de kommer in i ugnen! Vilket kretslopp, snedvridet som ett punkterat däck. Ja vi tycker bestämt inte om försäljare, krämare och nasare. De har bara illa ugglor i mossen sina, som de ser ut i frisyren sin. De ler och de har konstiga pluggar i lilla öronet som de på något sätt talar i, som vore människans anatomi plötsligt isärtagen och ihopsatt igen, men nu förstår ni, bär den nya versionen annan frukt än den tidigare säsongens äpplen i sin barm. För nu snackar man nämligen med öronet och lyssnar med käften, som vår käre

Konung U b u hade besvär med när han var i liderligt samspråk med sin allra kärligaste makerska, Mor U b u. Hursomhur har vi inget till övers för försäljare annat än snytingar och brakare. De prackar på oss en dammsugare, en nedrig skitsak som liknar en mekanisk hund med elektriskt koppel. Lika mycket är det ju en förolämpning i sig självt att försöka sälja på oss den där skitsaken. Vi har alltså damm i huset, är det det du försöker säga? Jo visst har vi damm här, men visst fan är det vår ensak. Vilka språk man talar runtomkring en. Vilken besvikelse att få veta att dessa exotiska papegojor andra, inte minst politiker och rasister, kallar invandrare, bara talar om ännu mer ointressanta skitsaker än vi svennar, som gör allt för att inte framstå som neandertalare. Man vet hur engelsmän talar, kanske är anglosaxerna de största idioterna på planeten sedan homo erectus. Man vet man vet. Men när man hör detta tjatande och gojande, ja då undrar man ändå om de inte talar om märkliga vapen och världsdomination, eller tar fram sina hetaste kittlar, så stora de är, mellan de två talande kontrahenterna, och medan de börjar röra runt i kittelns innehåll, olja och brinnande ödlor, så kastar de ner oss andra, andra människor, ja visst får de vara riktiga nationalistsvin, de kastar ner oss i oljan och trycker ner våra guppande huvuden när vi gutturalt ber om nåd, med olika sinnrika verktyg, med en otroligt syrlighet, med en automatisk syra, nedstänker de oss andra som kvinnor utan burka. Gud give att de inte talar om bilar, sin familj, tjejer och killar och så vidare. Vad är den spanska inkvisitionen när man som mest behöver den. Lars Norén förtjänar att besökas av den, såsom han har skrivit ner sina berömda servetter och kallat det för aforismer eller vad fan nu den boken heter. Synd som det ändå fanns någonting, men just det är väl problemet, att det

finns någonting, i bisättarna. Man kan inte skriva enrepliksteater heller, om man inte gör det för brödet det vill säga, samtidigt som enrepliksteatern är den mest bagar-hatande teater som finns. Uppblåst skit, därav, och av många andra anledningar. Automatik i fulhetens tecken. Hjärnans häckar. Solka ner varje sol, het som den är kommer den att bränna upp attackerna. En reumatiker darrar, inte en alkoholist. En reumatiker darrar med piskan i hand, alkoholisten darrar under honom, krökt som en spansk åsna. Den tuffa läderjacks-attityden. Vara framsynt med ett avslutande paket cigg, och rabbla upp fingertuta i varje berättelse man gurglar upp med svartnade ögon bågnade över de mörka intervallerna i parketten. Man tar likväl emot priser. Ja man skulle dock vilja se honom. Vår Shakespeares kusin. Han man jämför en halvt debuterande debutant med, om man ska få förhoppningsvis alla däggdjur att ta sig så långt från platsen för bombens bristning som möjligt. Stig Lars Norén. Trevliga pågar. Koketterar jag?

Slut 13:03

18 oktober 13:55

Vita stränder, kritade kavajer. En blus slinker ner mellan elementet. En eldsvåda börjar. I paniken trycker man ner stövlarna extra hårt. Man flyger fram och utan vingar är det lätt att dyka ofrivilligt. De gamla trapporna av ett stenkyrkors virke faller samman under deras språngande anfall. Med dem försvinner de stackars eldsvådda, de vilka elden snor i ett exempel inverté av prometheus. Konsten är lång, dagarna korta. Jag har tolv champagneflöjter, ingen duger till att spela på. En glasharmonika kan enbart spelas av konstens invigda. Min dam är allas dam. Jag är gift med en kyrka. Trots allas råd kan jag inte känna mig vid en annan kärlek. Smäleken må man inte störa, annars får man kvinnorna på båten, och vilken båt det skulle vara! Är ni seriösa, kvinnor, att ni vågar göra det männen gjort i sekel och millennier? Skala banan. Dum humor för de stumma. Rasslande innanmäten. Detta är seklets bastarder. Kärrorna drar fram i stänkande smuts. Jag har inget i huvudet.

Slutar 14:00

Börjar igen 14:13

Varför kan barn, barn av alla människor, ja knappt civiliserad. Barn så förfulande för en förälder. Varför kan barn vara så fruktansvärt intresserad av glass och andra småaktiga sötsaker? Nej man måste drilla dem till att använda deras vackra sinnen till mer ockulta ansatser. De

lyder inte och då blir man så fruktansvärt rädd. Föräldern alltså. Ty verkligheten fjällar och bakom dess fula fjäll en skog av fjäll. Hur kan barnet också vara korrumperad av den ringa verkligheten? Nej då ska barnet, eftersom det är mest oskyldigt och därför mest skyldigt, straffas. En pedofil hade gråtit tårar av sodium, blodvita och spermatozoer. En giraff äter sin broder. Använd hjärnan mamma. Man ska aldrig vara säker. Anka mus. Anka anka. Nu håller du på att slå mig. Nej det gör jag faktiskt inte. Elefant zebra. Får jag se. Mm. Det var tur. Minnets spel är mycket aggressivt. Om man får göra en mycket Seinfeldtisk poäng, så mäter man storleken på sitt kärl. Med detta kan jag skapa stora översvämningar, säger man stolt om man fått bevis på sin dominans. Jag kan välla ut kärlets innehåll över dig och dränka dig. Är det då verkligen sant? Nej, varför ska man alltså tävla om minnets kapacitet att överträffa sig själv och dränka sin herre?

Slutar 14:20

20 oktober 16:01

Kom det anala avloppet. Skräddarna har sina sista knappar. Västarna är sprängda och skärpen har blivit maskar mer än ormar om man ser till kropparnas nya proportioner. Den åtsmidda smiter. Kom kommunala avlopp. Låt oss fröjdas i det gemensamma avfallet. Det tillkommer de äldre att visa respekt, så som de stackarna har levt. En svavelsticka senare. Harry Schein rycker testar ur håret. De albinoida hararna tar varsitt ödessprång från zinkbordet till fönstret. Visar sig, när deras fula tryne drar sig i ett stråk av violett, nästan skärt skimrande, blod över väggen, att visst är det inte alls ett fönster. Gräset är grönare på andra sidan, ty en annan sida finns inte. Vi kommer till Indien tillslut ni oförskämda helgon. Här ska vi utföra guds verk. Ljusstakarna ska tändas. Stearin och Saffran ska kokas ihop till en läcker dekokt. Drivor av bedjande muslemmar ska föras bort med plog, de får inte bevista allmän asfalt på sabbatsdagen. Blodiga söndagen kommer igen, på dess femhundraårs-jubileum ska hela kavalleriet tas fram. Bartholomei firas nämligen också. Jag önskar att Bergman dör igen. Hans återuppståndelses ringa längd ska inte hindra att repet är långt och fallet likaså. Som när Saddam fick smaka shiiternas hampa. Så ska också Bergman avrättas. Kommer det inte att dämma den fruktansvärda dumheten omkring hans kropp? Jag önskar att man var obarmhärtig mot honom, att man äntligen klippte historikernas jävla naglar, och att man som med det jesuitiska helgonet Xavier, använde hans kadaver i stycken, till mängder av olika syften. Eller kommer Bergmans andra död

att vålla ännu större skada? Kommer hopen ännu mer passionerat att skocka sig runt honom, och beprisa, som vore man i Söderkyrkan, hans mediokra stycken rörlig bild. Åh säger man, vad det rör sig! Har du sett smultronstället? Nej. Va! Inte! Då måste du se den! Varför, får man fråga! Jo för att den är så rörlig! Välkommen den stora tröskeln!

Slut 16:10

21 oktober 16:44

Gör väg, gör väg för i helvete. Göteborgarna har dragit spårvagn ända till helvetet där man spänner veten över spann och säljer spann för tantaluror på ferielön. Brättbandet drar åt på farbror blå. Moskéerna är fyllda till månskärorna. Kinesiska demokratier upprättas i väst. Vetenskapens stora kannapéer äter man upp glupskt efter att ha på sitt sedvanligt skitttråkiga vis ha läst upp de nya kandidaterna. Missjö, min sjö, ack nej var inte missnöjd. Tarantula tantalura.

Slut 16:46